

Földöntünk széket, asztalt.
 Nyakunkba dísznek fölkerült
 A szalvéta, mit részegült
 Főnk palásttá magasztalt,
 S az udvaron kacatba
 Szórunk anjovist, kocsonyát,
 S ha ifjú lányka oson át,
 Megforgatjuk kacagva.

Mint ittasok kirántjuk
 Sarkából a súlyos kaput,
 S hol a szőlő lugasba jut,
 Asztalnak kikiáltjuk.
 Van hal s homár. Megesszük.
 Isszuk, mi inynek ingere,
 S ha egy pajtás kidűl bele,
 Aludni ágyba tesszük.

S ha felfordítja végül
 Hetykén a vihar asztalunk,
 Száll s túlharsogja azt dalunk,
 És kezünk tapsba kékül.
 Fénylő, aranyfelhős ég!
 A táj kékesrőt lángban áll,
 S bennem egy dalt zeng ősz s halál:
 Az életnek dicsőség!

Kállay Miklós fordítása.

ÁLOMPARIPÁN

Vágtató lovamról szakad a tajték,
 lobogó ruhámat viszi a szél,
 hajamnak zápora verdesi vállam,
 vergődő szívem sürgetve beszél:

«magadat ne kiméld, lovadat se bánd,
 csak a célt, azt érd el minél előbb,
 csak előre folyton, vissza ne fordulj,
 a cél hevítsen, ha fogyna erőd!»

Ó, hímes zöld mező áhitott bája,
 jó lesz pihenni pázsitod ölén! —
 Ó, hívogató ják sátoros lombja,
 védve boruljon árnyatok fölém! —

Hajrá! csak előre! — Szentséges egek!
 Megvadult lovam, jaj, ha meg nem áll!
 Köszirtek öblében szakadék tátong,
 Ó, jaj, iszonyú, kegyetlen halál! —

Kolozsvári Olga.